

Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság

1.Bf.206/2021/27.

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság székhelyén, a 2022. év január hó 6. napján tartott tanácsülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt Terhelt1 vádlott ellen indult büntetőügyben a törvényszék 2021. év június hó 8. napján kihirdetett 11.B.102/2020/48. számú ítéletét megváltoztatja.

A bíróság a bíróság1 által Terhelt1 vádlottal szemben 2019. év június hó 19. napján meghozott és ugyanakkor jogerőre emelkedett – helyesen – 44.B.44/2019/13. számú ítéletével kiszabott – helyesen – 1 (egy) év börtön fokozatú szabadságvesztés utólagos végrehajtását rendeli el.

Terhelt1 vádlott helyesen 2020. év december hó 10. napjától állt bűnügyi felügyelet hatálya alatt, a beszámítást ennek megfelelően pontosítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú bíróság a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítani rendeli a Terhelt1 vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől, 2021. június 8. napjától 2021. november 29. napjáig bűnügyi felügyeletben, majd 2021. november 30. napja óta letartóztatásban töltött időt akként, hogy egynapi szabadságvesztésnek négy nap bűnügyi felügyelet, illetve egynapi szabadságvesztésnek egy napi letartóztatásban töltött idő felel meg.

Köteles a vádlott a másodfokú eljárás során a kirendelt védő eljárásával felmerült 1.250 (egyezerkettőszázötven) forint bűnügyi költséget az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

[1] A törvényszék a 2021. június 8. napján kihirdetett 11.B.102/2020/48. számú ítéletében Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntetében, valamint a Btk. 236. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő járművezetés ittas állapotban vétségében. Ezért őt – halmazati büntetésül – 6 év szabadságvesztésre, 1 év közúti járművezetéstől eltiltásra és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett arról, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön, továbbá, hogy a vádlott a legkorábban a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A vádlott által előzetes fogvatartásban és bűnügyi felügyeletben töltött időt a szabadságvesztés tartamába beszámítani rendelte oly módon, hogy egynapi letartóztatásban (örizetben) töltött időnek egynapi szabadságvesztés felel meg, míg a 2020. december 9. napjától az ítélet kihirdetéséig bűnügyi felügyeletben töltött idő tekintetében egynapi szabadságvesztésnek négy napi bűnügyi felügyeletben töltött idő felel meg. Rendelkezett a bűnügyi költség viseléséről.

[2] A bírósági iratok között elfekvő ügynevezett „kisítélet” rendelkező részében ezen túlmenően elrendelte a bíróság1 által Terhelt1 vádlottal szemben 2019. június 19. napján meghozott és ugyanakkor jogerőre emelkedett ügyszám2 számú ítéletével kiszabott 1 (egy) év 2 (kettő) hónap börtön fokozatú szabadságvesztés utólagos végrehajtását.

[3] Az írásban indokolt ítélet rendelkező részében ez utóbbi rendelkezés nem került feltüntetésre.

[4] A tárgyaláson jelen lévő ügyész a kihirdetett ítéletet tudomásul vette, míg a vádlott és védője az ittas járművezetés vétsége tekintetében felmentésre, ebből következően pedig enyhítésre irányuló fellebbezést terjesztett elő.

[5] A vádlott védője írásban előterjesztette fellebbezése indokolását. Ebben kifejtett álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete az ittas járművezetés vétsége vonatkozásában a Be. 592. § (2) bekezdése alapján részben megalapozatlan, mert a b) pontban foglaltak szerint a tényállás részben felderítetlen, a c) pontban foglaltak szerint a megállapított tényállás ellentétes a bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával, valamint a d) pontban írtak szerint az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett. Ezért kérte, hogy a másodfokú bíróság a Be. 593. § (1) bekezdésében foglalt okból az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megalapozatlanságát akként küszöbölje ki, hogy a tényállást az ügyiratok tartalma, helyes ténybeli következtetés alapján egészítse ki, illetve helyesbítse, ekként állapítson meg eltérő tényállást. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta értékelési körébe vonni az ügyben készült rendőri

jelentéseket és feljegyzéseket, annak ellenére, hogy például a Pest Megyei Rendőr-főkapitányság Ceglédi Rendőrkapitányság város2i Rendőrörs 13020/3224/2020.id. számú 3 oldalas jelentésében az intézkedő rendőrök igen részletesen rögzítették többek között a sértett fiának, tanú1 Gézának, valamint tanú4nak az ügyre vonatkozó előadását. Álláspontja szerint ennek azért is van perdöntő jelentősége, mert az elsőfokú bíróság a vádlott tagadásával szemben szinte kizárólag tanú1 tanúvallomására alapította a bűnösségét az ittas járművezetés vétsége kapcsán, azonban tanú1 Gézának a bíróság által következetesnek elfogadott vallomása a rendőri jelentésben foglaltakkal szemben ellentmondásos. Érvelése szerint továbbá a tanú az édesapja bántalmazását természetesen sokként élte meg, ezért a körülötte zajló eseményeket nem biztos, hogy a valóságnak megfelelően érzékelt. Ezen túlmenően utalt arra, hogy véleménye szerint a bíróság tanú4 vallomásának értékelésekor tévedett, amikor úgy ítélte meg, hogy a vallomás egy része alkalmas arra, hogy tanú1 vallomását megerősítse. Felhívta a figyelmet arra, hogy a közlekedési bűncselekmény vonatkozásában a vádirat sem jelölte meg bizonyítékként tanú4 vallomását. Utalt arra is, hogy tanú3 tanúkenti kihallgatása elengedhetetlen lett volna a tényállás tisztázása érdekében, ennek ellenére az elsőfokú bíróság a bizonyítási indítványt elutasította, ezért a tényállás részben felderítetlen maradt. Rámutatott arra is, hogy mivel a vádlott a terhére rótt nagyobb tárgyi súlyú bűncselekmény elkövetését elismerte, semmi oka nem lenne a kisebb súlyú bűncselekményt tagadnia, amennyiben elkövette volna. Mindezekre figyelemmel azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az ittas járművezetés vétsége miatti vád alól bizonyítottság hiányában mentse fel a vádlottat, ennek okán pedig a kiszabott szabadságvesztés büntetést enyhítse.

[6] A vádlott is előterjesztette „perújrafelvételnek” nevezett fellebbezése írásbeli indokolását, melyben a büntetőügy újratárgyalását, minden tanú újbóli kihallgatását kérte. Továbbra is tagadta a közlekedési bűncselekmény elkövetését, utalva arra is, hogy nem tud gépjárművet vezetni.

[7] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.474/2021/5. számú átiratában észrevételezte, hogy az elsőfokú bíróság az ítélet [54] bekezdésében ugyan rögzítette, hogy rendelkeznie kellett a bíróság1 által 2019. június 19. napján meghozott és ugyanakkor jogerőre emelkedett ügyszám2 számú ítéletével kiszabott, próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtásának utólagos elrendeléséről, azonban ezt a rendelkezést csupán a bírósági iratok között elfekvő úgynevezett „kisítélet” tartalmazza, az írásban indokolt ítélet nem. Ezt tehát a másodfokú eljárásban pótolni szükséges. A másodfokú ügyészi álláspont szerint az elsőfokú tanács eljárása során a perrendi szabályokat megtartotta, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. Helyesen állapította meg a tényállást, az megalapozott, felülbírálatra alkalmas. Kifejtette, hogy az elsőbíróság az indokolási kötelezettségének eleget tett, a megállapított tényállásból helyesen következtetett a vádlott bűnösségére és a vádlott cselekményeit is helytállóan minősítette. Az általa kiszabott halmazati büntetés mértéke méltányos, míg a büntetőügy nem tartalmaz olyan nyomatékot, ezidáig bírói értékelési körbe nem vont körülményt, amelyre alapítottan a vádlott büntetésének mértéke a Btk. 79. §-ában meghatározott büntetési célok érvényre jutásának veszélyeztetése nélkül érdemben enyhíthető lenne. Mindezekre tekintettel azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a törvényszék 11.B.102/2020/48. számú ítéletét a hivatkozott rendelkező részi kiegészítést követően a Be. 605. § (1) bekezdésének megfelelően hagyja helyben.

[8] A vádlott, valamint a védő által bejelentett fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. A védelmi fellebbezések tartalmára figyelemmel a felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljeskörű. A másodfokú bíróság a Be. 598. § (2) bekezdése alapján tanácsulésen járt el, az érdekeltek nem kérték nyilvános ülés kitűzését.

[9] A fellebbviteli bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyalása során az eljárási szabályokat maradéktalanul betartotta, nem vétett olyan eljárási szabálysértést, amely megalapozná az ítélet hatályon kívül helyezését. Törvényesen járt el, amikor az ügyben előkészítő ülést tűzött ki. Eljárása során betartotta a Be. LXXVI. és LXXVII. fejezetében rögzített perrendi szabályokat. Helyesen járt el, amikor tekintettel arra, hogy a 2020. december 8. napján tartott előkészítő ülésen a teljes körűen fogatosított törvényes figyelmeztetést követően a vádlott csak részben ismerte el a bűnösségét, azt a közlekedési bűncselekmény vonatkozásában tagadta és a tárgyaláshoz való jogáról nem mondott le, a vádról egységesen, tárgyaláson határozott, melyet – mivel a megtartásának törvényi akadálya nem volt – a Be. 505. § (4) bekezdése alapján nyomban megtartott.

[10] A törvényszék a vádlott és a tanúk kihallgatását megelőzően törvényes figyelmeztetéseket, kioktatásokat alkalmazott és az okirati bizonyítékokat is megfelelő formában tette a bizonyítás anyagává. Egyebekben az érdekeltek sem hivatkoztak eljárási szabálysértésre.

[11] Az elsőfokú bíróság a tényállást a közlekedési bűncselekmény tekintetében mérlegelési jogkörében állapította meg. Ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a releváns bizonyítékokat megvizsgálta, igazságügyi orvosszakértőket rendelt ki mind a vádlott, mind pedig sértett1 sértett vonatkozásában. A törvényszék a bizonyítékokat megfelelően értékelte és indokolási kötelezettségének is a szükséges mértékben eleget tett. Figyelemmel arra, hogy a vádlott nem vitatta az előkészítő ülésen az életveszélyt okozó testi sértés bűntettének elkövetését, etekintetben részletes bizonyítást nem folytatott le, mivel a vádlott beismerő vallomását az egyéb bizonyítékok alátámasztották.

[12] A vádlott az ittas járművezetés vétségével kapcsolatosan az eljárás során mindvégig tagadta a bűnösségét, vagyis azt, hogy a sértett bántalmazását követően beszállt volna a gépjárműbe és elindult volna vele. A törvényszék a vádlotti védekezés ellenőrzésére és a tényállás tisztázása érdekében tanúkat hallgatott ki, az egyes okirati bizonyítékokat irathűen ismertette. Nem tévedett a perbíróság, amikor a vádlott védekezésével szemben a tényállást e bűncselekmény tekintetében tanúl tanú vallomására alapította, ennek kellő indokát is adta, mint ahogyan arra is kitért, hogy ezt a vallomást milyen egyéb bizonyítékok támasztják alá, illetőleg a vallomással kapcsolatban feltárt kisebb ellentmondások miért nem befolyásolják érdemben a vallomás felhasználhatóságát a vizsgált bűncselekménnyel kapcsolatban.

[13] Az elsőfokú bíróság az ítélete [19] bekezdésétől a [24] bekezdéséig értékelte az általa megismert bizonyítékokat. Nem tévedett, amikor ítélete [7] bekezdésétől a [18] bekezdéséig – a vádlott terhére rótt közlekedési bűncselekmény vonatkozásában mérlegeléssel – terhelő ítéleti tényállást állapított meg.

[14] A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által rögzített tényállás megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdéseiben írt hiányosságoktól, ezért azt a felülbírálata alapjául elfogadta.

[15] A vádlott védőjének eltérő tényállás megállapítása és részleges felmentés érdekében bejelentett fellebbezése nem alapos.

[16] A Be. 591.§ (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le.

[17] A védő, illetve a vádlott a fellebbezésében új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkozott, bizonyítási indítványt sem terjesztett elő, illetve a vádlott által előterjesztett, az összes tanú újbóli kihallgatására irányuló indítványa nem alapozta meg másodfokú bizonyítási eljárás lefolytatását, ezért a védőnek a bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás felülmérlegelésére és ezen keresztül a vádlott részbeni felmentésére irányuló fellebbezése eredményre nem vezethetett.

[18] Az elsőfokú bíróság a ténybíróság, feladata és kötelessége, hogy a vád tárgyává tett tények szempontjából lényeges bizonyítékokat hiánytalanul, egyenként és összhatásában értékelje, amelynek eredményeként az ítéletben a vád tárgyává tett cselekmény történeti tényállását, valamint az elkövető személyével összefüggő, a cselekményére kiható, azt befolyásoló tényeket megállapítsa.

[19] Az ítéltábla álláspontja szerint e kötelezettségének a törvényszék hiánytalanul eleget tett: magyarázatot adott arra, hogy miért nem a vádlott védekezését fogadta el. Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségét a szükséges mértékben teljesítette, a bizonyítékok értékelése során a logika szabályait megtartotta, tényből tényre logikai hiba nélkül vont le helyes következtetést.

[20] Az irányadó tényállásból a törvényszék okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és a két terhére rótt cselekményt is törvényesen minősítette. Nem tévedett tehát a Fővárosi Törvényszék, amikor a vádlott bűnösségét a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntetében, valamint a Btk. 236. § (1) bekezdésébe ütköző járművezetés ittas állapotban vétségében állapította meg.

[21] Helyesen utalt arra az elsőfokú bíróság, hogy a vádlottnak a bántalmazás eredményét illetően eshetőleges szándéka állapítható meg, ugyanis az eljárás adatai alapján kizárható volt, hogy kívánta volna a bántalmazása következményét, annak lehetőségébe azonban belenyugodott, mivel lábbal történő fejre mért rúgás esetén nem lehetett kétséges a számára, hogy fennáll akár az életveszélyes sérülés bekövetkezésének lehetősége is.

[22] Megalapozottan hivatkozott továbbá a törvényszék az egységes ítélkezési gyakorlatra is, miszerint a Btk. 164. § (1) bekezdésében meghatározott és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntette akkor állapítható meg, ha életveszélyes sérülés esetén megindul az az okfolyamat, amely a halál bekövetkezéséhez is vezethet, azonban fennáll annak a lehetősége, hogy ebbe az okfolyamatba beavatkozva az életveszély megszűnjék és ezzel a halál elhárítható legyen. Jelen ügyben pedig az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján a gyors és sikeres orvosi beavatkozás eredményeként maradt el a halálos eredmény.

[23] Megalapozottan rögzítette továbbá a törvényszék, hogy az életveszélyt okozó testi sértés nem minősíthető egyben maradandó fogyatékoságot, illetve súlyos egészségromlást okozó testi sértésnek, ezek együttes megállapíthatósága esetén a maradandó fogyatékoság legfeljebb súlyosító körülményként értékelhető.

[24] A másodfokú bíróság nem tartotta alaposnak a védő azon kifogását, mely arra irányult, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott testvére, tanú3 tanúkenti kihallgatására irányuló bizonyítási indítványt elutasította. Az iratok alapján ugyanis megállapítható, hogy a törvényszék minden rendelkezésére álló törvényes eszközt felhasznált annak érdekében, hogy a tanú a bíróságon megjelenjen. A tanú azonban a bíróság minden erőfeszítése ellenére sem jelent meg a bíróságon, sem írásban, sem szóban semmilyen nyilatkozatot nem tett. A nyomozás során pedig mentességi jogával nem élt, de kizárólag a bántalmazó magatartás tekintetében került kihallgatásra, aminek elkövetését egyebekben a vádlott az eljárás során mindvégig beismerte. Megalapozottan döntött tehát a törvényszék tanú3 tanú kihallgatására irányuló bizonyítási indítvány elutasításáról.

[25] A vádlottnak és védőjének az enyhítésre irányuló fellebbezése nem alapos.

[26] Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető enyhítő körülményeket és helytállóan utalt a súlyosító körülményekre is. Nem tévedett a törvényszék, amikor a vádlott javára értékelte a testi épséget, egészséget sértő

cselekményt illetően a bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomást, az őszinte megbánást, továbbá kis mértékben az időmúlást. Helyesen járt el akkor is, amikor súlyosító körülményként értékelte, hogy a vádlott a testi épséget, egészséget sértő cselekményt ittas állapotban követte el, továbbá a vádlott büntetett előéletét.

[27] Az 56/2007. BK. véleményben foglaltakkal összhangban helyesen értékelte a vádlott terhére, hogy végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés büntetés próbaideje alatt követte el a jelen ügy tárgyát képező cselekményeket. Ez a tény ugyanis arra enged következtetni, hogy még a többlethátránnyal való fenyegetettség sem tartotta vissza a bűnelkövetéstől, ami a személyében rejlő társadalomra veszélyesség magasabb fokára utal. Helyesen értékelte a törvényszék a vádlott terhére azt is, hogy cselekményével okozati összefüggésben maradandó fogyatékoság, súlyos egészségromlás következett be sértett1 sértett esetében, az addig teljes értékű életet élő sértett életminősége, pszichés és fizikai állapota rendkívüli módon megromlott a szakértői vélemény szerint is, ami nyilvánvalóan nemcsak az ő, hanem a megsegítésében résztvevő hozzátartozói mindennapjaira is lényeges kihatással van.

[28] Mindezen bűnösségi körülményekre, a súlyosító körülmények jelentős túlsúlyára és nyomatékára tekintettel – azzal együtt, hogy a másodfokú bíróság álláspontja szerint a középértékű jelen esetben az ítélet [46] bekezdésében írtakkal szemben nem hét és fél év, hanem hat év – a fellebbviteli bíróság szerint a Btk. 79. §-ban rögzített büntetési célok eléréséhez a fokozatosság elvét is szem előtt tartva, a halmazati büntetésként 6 év tartamban meghatározott szabadságvesztés, az ehhez igazodó mértékű 6 év közügyektől, valamint a járművezetéstől való 1 éves eltiltás nem eltúlzott, az szükséges ahhoz, hogy mind a vádlottat, mind pedig másokat visszatartson bűncselekmények elkövetésétől.

[29] Összességében tehát ezek a büntetések azok, amik megfelelően szolgálják a Btk. 79. §-ában meghatározott büntetési célokat.

[30] Az ítéltábla is észlelte a Fellebbviteli Főügyészség által hivatkozottakat, miszerint bár az ítélet indokolási részében, az [54] bekezdésben a törvényszék rögzítette, hogy a bíróságnak a Btk. 87. § b.) pontja alapján a korábbi elítélése során vele szemben a bíróság1 által 2019. június 19. napján meghozott és ugyanakkor jogerőre emelkedett ítéletével kiszabott és próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés utólagos elrendeléséről is határoznia kellett, mivel a vádlottal szemben a próbaidő alatt elkövetett bűncselekmény miatt került sor végrehajtandó szabadságvesztés kiszabására. Ennek ellenére az írásba foglalt indokolt ítélet rendelkező része ezt nem tartalmazza.

[31] Az ítéltábla hangsúlyozza, hogy az ügyészség észrevétele alapos, ezen túlmenően az elsőfokú bíróság e fenti bekezdésben is tévesen rögzítette a bíróság1 ítéletének számát, mivel az a bűnügyi nyilvántartási adatok alapján helyesen 44.B.44/2019/13. szám (ahogyan az a vádiratban is szerepel). Ezen túlmenően a korábban kiszabott és végrehajtásában

felfüggesztett szabadságvesztés büntetés végrehajtásának elrendelésére vonatkozó rendelkezés valóban nem került rögzítésre az írásban indokolt ítélet rendelkező részében, csupán az ügynevezett „kisítéletben”, azonban ott is rosszul. Ugyanis az ítélet számának elírásán túl a bíróság a helyesen 44.B.44/2019/13. számú ítéletében a „kisítélet”-ben írtakkal szemben nem 1 év 2 hónap börtön fokozatú, hanem 1 év börtön fokozatú szabadságvesztés büntetésre ítélte a vádlottat, melynek végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette. Ennek a büntetésnek az utólagos végrehajtását kellett tehát jelen ügyben elrendelni.

[32] Az elsőfokú bíróság a kényszerintézkedésben töltött idő beszámításáról szóló rendelkezésben tévesen tüntette fel a bünygyi felügyelet kezdő napját, az helyesen 2020. év december hó 10. napja.

[33] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét ebben a részében a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg az ítélet egyéb rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján – helyes indokainál fogva – helybenhagyta.

[34] A Fővárosi Ítéltábla a Btk. 92. § (1) bekezdése alapján a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte a vádlott által a másodfokú eljárás során előbb bünygyi felügyelet hatálya alatt, majd letartóztatásban töltött időt.

[35] A kirendelt védő fellebbezését írásban indokolta, a következetes bírói gyakorlat értelmében a kirendelt védőt felkészülési díj illeti meg az eljárási cselekményen való jelenléti kötelezettség nélkül lefolytatott eljárásban is az előterjesztett érdemi észrevétele, illetve indítványa alapján, mert e mögött egyértelműen felkészülésben megnyilvánuló ügyvédi tevékenység áll. Az ítéltábla ezért a kirendelt védő részére 1.250 Ft védői díjat állapított meg, mert az eljárás során a felkészülési díj címén részére kifizetett összeg a felkészülési díj minimumát meghaladta.

Budapest, 2022. év január hó 6. napján

Dr. Rédei Géza
a tanács elnöke

Dr. Belovai Henriette
előadó bíró

Dr. Vincze Piroska
bíró

A törvényszék 11.B.102/2020/48. számú ítélete a rendelkező részben írt változtatással jogerős.

Budapest, 2022. év január hó 6. napján

Dr. Rédei Géza
a tanács elnöke